

Като безумната закана
На Богъ злопаметень, злорадь,
крила отпуща вечерь ранна
надъ моя скърбенъ виноградъ.

Пристѣпятъ мълкомъ сѣнки строги
и съ тѣхъ пристѣпя странносамъ
часътъ на чернитѣ итоги —
на разкаяние и срамъ...

Де мойта свежа, росна зеленъ,
де гроздътъ, въ късенъ зной налѣнъ? —
Ахъ, моя трудъ бѣ трудъ безцеленъ,
и блѣнъ безплоденъ — моятъ блѣнъ!

И де сега сърдце да скрия,
де сетенъ пламъ да приютя?
— Далече тѣтне лиха сприя,
и дебне въ мрака, дебне — Тя!..